

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci

žalobce: J. V.

zastoupený advokátem Mgr. Janem Janouškem
sídlem Soukenická 2082/7a, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Nejvyšší státní tajemník**
sídlem Jindřišská 967/34, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 4. 12. 2019,
č. j. MV-143456-50/OSK-2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Janu Janouškovi, se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 10 140 Kč, která mu bude proplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou dne 18. 2. 2020 domáhal přezkoumání rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu (dále jen „náměstek pro státní službu“) ze dne 4. 12. 2019, č. j. MV-143456-50/OSK-2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým náměstek pro státní službu podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí státního tajemníka v Ministerstvu spravedlnosti (dále jen „služební orgán“) ze dne 25. 7. 2019, č. j. MSP-7/2015-OP-STS/180 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím služební orgán zamítl žádost žalobce o přijetí do služebního poměru a zařazení na služební místo ze dne 1. 7. 2015, doručenou služebnímu orgánu dne 3. 7. 2015 (dále jen „Žádost“) z důvodu nesplnění zákonných podmínek dle § 190 odst. 1 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“).
2. S účinností od 1. 1. 2023 došlo k novému označení služebního místa náměstka pro státní službu na nejvyššího státního tajemníka, a to podle zákona č. 384/2022 Sb., kterým se mění zákon č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.
3. Podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Postavení žalovaného v této věci tedy náleží jako příslušnému služebnímu orgánu nejvyššímu státnímu tajemníkovi (dále jen „žalovaný“).

II. Napadené rozhodnutí

4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě dne 26. 8. 2019 odvolání, založené pod č. j. MSP-7/2015-OP-STS/183, které následně doplnil podáním ze dne 19. 9. 2019, založeným pod č. j. MSP-7/2015-OP-STS/187 (dále jen „odvolání“).
5. *První odvolací námitkou* žalobce namítal porušení zásad správního řízení, zejména neurčení termínu k prostudování listinné podoby správního spisu. Žalobce dále uvedl, že oproti elektronické evidenci mu byly zaslány odlišné listinné podklady. K tomu doplnil, že správní řízení pracuje s listinnou podobou spisu a elektronická podoba je pouze pomocnou platformou.
6. Ve *druhé odvolací námitce* žalobce uvedl, že mu byla před vydáním rozhodnutí mimo jiné odmítnuta možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, což mu musí být dle jeho názoru nejen umožněno, ale má k tomu být i vyzván.
7. Ve *třetí odvolací námitce* žalobce stručně konstatoval, že rozhodnutí vykazuje rozpor mezi výrokem a odůvodněním. *Čtvrtou odvolací námitkou* žalobce napadal porušení § 7 správního řádu a dalších zásad uvedených v části první hlavě II správního řádu, a dále porušení § 36, § 38 a § 50 správního řádu.
8. Žalobce v *páté odvolací námitce* konstatoval, že služební orgán porušil princip legitimního očekávání, že Ministerstvo spravedlnosti dodržuje zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), což bylo dle žalobce porušeno zejména

vyjádřením pověřené úřední osoby, že podklady pro odborové organizace při projednávání systemizace byly pouze pracovními. Žalobce uvedl, že projednání dle zákoníku práce je základním postulátem a zpochybnění podkladů pro toto projednání ze strany služebního orgánu je neodpustitelné. Nadto žalobce konstatoval, že tyto podklady, stejně jako jiné listiny nebyly do správního spisu vloženy, přestože to požadoval.

9. V *šesté odvolací námitce* žalobce uvedl, že postup služebního orgánu, který nejprve připustil výslech svědků, a následně nikoliv, nesvědčí o koncentraci a pozornosti, se kterou má být správní řízení vedeno. Dle žalobce rovněž nebyly odůvodněny změny postojů služebního orgánu, jenž například nejprve přislíbil možnost prostudovat správní spis, ale následně toto žalobci neumožnil. Dále žalobce namítal, že nemohl zohlednit právní názory žalovaného, neboť mu nebyla dána možnost se vyjádřit a např. navrhnout další svědky.
10. *Sedmou odvolací námitkou* žalobce namítal, že služební orgán nezjistil, zda na žalobce dopadá rozhodnutí ministryně spravedlnosti č. 16/2013 a dále, že žalobci nebyl dán prostor, aby upřesnil, na kterou pozici požaduje být přijat.
11. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 23. 12. 2019. Žalovaný předně uvedl, že v řízení o Žádosti žalobce o přijetí do služebního poměru a zařazení na služební místo bylo dostatečně prokázáno, že nebyly naplněny podmínky uvedené v § 190 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě, neboť pracovní místo, na němž byl žalobce naposledy zařazen, bylo zrušeno rozhodnutím ministryně spravedlnosti č. 16/2013 ze dne 11. 10. 2013, na základě něhož došlo ke dni 15. 10. 2013 ke zrušení 9 funkčních míst v odboru dohledu Ministerstva spravedlnosti, a to včetně pracovního místa, na němž byl zařazen žalobce. Vzhledem k výše uvedenému je tedy dle žalovaného zřejmé, že žalobce neměl nárok na přijetí do služebního poměru podle § 190 odst. 1 zákona o státní službě, neboť neměl podle systemizace vykonávat činnosti podle § 5 zákona o státní službě, protože jeho pracovní místo bylo ke dni 15. 10. 2013 zrušeno, a nemohlo tak být zahrnuto v rámci první systemizace služebních a pracovních míst Ministerstva spravedlnosti.
12. K *první odvolací námitce* žalovaný uvedl, že žalobce disponoval všemi relevantními podklady pro vydání rozhodnutí, neboť tyto mu byly v listinné podobě zaslány ze strany služebního orgánu dne 1. 2. 2018. Dne 4. 6. 2018 a 9. 8. 2018 mu pak byly zaslány dokumenty následně doplněné do spisu. Další dokumenty doplňované do spisu později byly žalobci známy, neboť se jednalo pouze o jeho podání a odpovědi služebního orgánu na tato podání. Žalovaný dále uvedl, že mu není zřejmé, na základě jaké skutečnosti došel žalobce k závěru, že elektronická verze spisu obsahuje odlišné dokumenty než jeho analogová verze a odmítl rovněž tvrzení žalobce, že správní řízení pracuje pouze s listinnou podobou spisu, neboť podle § 63 odst. 3 zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů lze vykonávat spisovou službu v listinné podobě nebo v elektronických systémech spisové služby odpovídajících požadavkům podle § 63 odst. 4 uvedeného zákona.
13. Ke *druhé odvolací námitce* žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce měl v průběhu řízení o Žádosti dostatečný prostor seznámit se se spisovým materiálem a k podkladům pro vydání rozhodnutí se vyjádřit, což učinil. K seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí byl žalobce opakovaně vyzýván. Vzhledem k okolnostem daného případu pak dle názoru žalovaného nepostupoval služební orgán v rozporu s právními předpisy, když vydal prvostupňové rozhodnutí poté, kdy se žalobce odmítl s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit, ačkoliv byl osobně přítomen v budově Ministerstva spravedlnosti.

14. Ke *třetí a čtvrté odvolací námitce* žalovaný uvedl, že neshledal, že by prvostupňové rozhodnutí vykazovalo rozpor mezi jeho výrokem a odůvodněním. Žalobce ve svém odvolání neuvedl, v čem konkrétně rozpor mezi výrokem a odůvodněním prvostupňového rozhodnutí spatřuje, stejně jako neuvedl, v čem konkrétně spatřuje porušení zásad správního řízení uvedených v části první hlavě II správního řádu, proto se žalovaný nemohl k těmto námitkám konkrétněji vyjádřit. K porušení § 36 správního řádu žalovaný odkázal na vypořádání druhé odvolací námitky výše, s čímž dle žalovaného souvisí i údajné porušení § 38 správního řádu.
15. K *páté odvolací námitce* týkající se podkladů pro odborovou organizaci žalovaný poznamenal, že se uvedeným dostatečně zabýval služební orgán v rámci prvostupňového rozhodnutí, kde uzavřel, že tyto podklady mají údajně prokazovat neplatnost výpovědi z pracovního poměru žalobce, což ovšem není dle žalovaného předmětem řízení o Žádosti. S argumentací služebního orgánu se pak žalovaný ztotožnil, přičemž uvedl, že bylo v rámci řízení nesporně prokázáno, že došlo ke zrušení pracovního místa žalobce, a proto nemohl být pro nesplnění jedné z podmínek uvedených v § 190 odst. 1 zákona o státní službě přijat do služebního poměru.
16. K *šesté odvolací námitce* žalovaný uvedl, že služební orgán v rámci prvostupňového rozhodnutí řádně odůvodnil, proč nedošlo k výsledku dalších svědků navrhovaných žalobcem, tedy že byly odmítnuty pro nadbytečnost vzhledem k tomu, že stav věci byl již bez důvodných pochybností zjištěn.
17. *Sedmou odvolací námitku* žalovaný shledal rovněž nedůvodnou, když dle jeho názoru bylo dostatečně prokázáno, že rozhodnutí ministryně spravedlnosti č. 16/2013 na žalobce dopadalo. Dle žalovaného bylo zřejmé, že žalobce nebyl v době podání Žádosti zařazen na žádném pracovním místě, a proto je zcela bezpředmětná jeho námitka, že mu služební orgán neposkytl prostor na to, aby upřesnil pozici, na kterou požadoval být přijat, neboť takový postup § 190 a násl. zákona o státní službě neumožňuje.

III. Žaloba

18. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu, kterou dne 11. 10. 2023 doplnil prostřednictvím ustanoveného zástupce.
19. *První žalobní námitkou* žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť v něm dle názoru žalobce chybí podrobnější geneze přijaté systemizace, odůvodnění důvodů přijetí systemizace v příslušném rozsahu a zamyšlení nad možnými dopady neplatnosti předchozí organizační změny na působení žalobce na Ministerstvu spravedlnosti. Dle tvrzení žalobce měla být ve správním řízení projednána předběžná otázka dle § 57 správního řádu, kdy měl žalovaný přezkoumat rovněž proces přijetí rozhodnutí ministryně spravedlnosti č. 16/2013 ze dne 11. 10. 2013, č. j. 32/2013-OP-ORG a rozhodnutí č. 15/2013 ze dne 9. 10. 2013 (rozhodnutí o organizační změně). Žalobce uvedl, že organizační změna nebyla vůbec přijata pro podstatné vady spojené s procesem jejího přijímání, kdy dle žalobce nedošlo k jejímu předchozímu projednání s odborovou organizací, jak to vyžadují právní předpisy. Dále žalobce napadal, že o organizační změně prakticky nerozhodla ministryně spravedlnosti, ale další zaměstnanci žalovaného, kteří připravili podklady ve snaze zrušit pracovní místo žalobce, tj. byly sledovány jiné než zákonem předpokládané cíle. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že dle pracovněprávní

dokumentace nebyl zařazen v oddělení č. 314, které bylo v důsledku organizační změny zrušeno.

20. Ve *druhé žalobní námitce* žalobce uvedl, že správní rozhodnutí obou stupňů jsou zatížena i procesními vadami, když někteří svědci vyslechnuti byli a někteří, ačkoli byli nejdříve opakovaně předvoláváni (jmenovitě H. V. a J. Ch.), vyslechnuti bez relevantních důvodů nebyli. Žalobce rovněž napadal postup, kdy byla bez jeho přítomnosti vyslechnuta jím navržená svědkyně M. G. a postup, kterým služební orgán doplňoval správní spis. Dle žalobce tak nebylo rozhodování správních orgánů založeno na zjištěních, o kterých by nebyly důvodné pochybnosti.
21. *Třetí žalobní námitkou* žalobce požadoval podrobný přezkum celého spisového materiálu, nikoli jen napadeného rozhodnutí, a to zejména v otázce doručování rozhodnutí upravujících vedení řízení a výzev k doplnění (když konkrétně poukázal na doručování zásilky č. j. MSP-7/2015-OP-STS/159 nebo 160).

IV. Vyjádření žalovaného

22. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 2. 11. 2023 uvedl, že jak služební orgán, tak i žalovaný jako odvolací orgán se v průběhu řízení řádně zaobírali návrhy žalobce, vypořádali se se všemi jeho námitkami a obě rozhodnutí nepostrádala odůvodnění týkající se přípustnosti důkazů na základě výsledků svědků, jak žalobce mylně namítal. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že má pravomoc přezkoumávat pouze otázky týkající se vzniku služebního poměru, nikoliv již pracovněprávní otázky, jejichž časové zakotvení sahá daleko před účinnost zákona o státní službě a které musí být vyjasněny v řízení před civilním soudem. Žalovaný upozornil, že k avizované dohodě v oblasti pracovněprávních vztahů mezi žalobcem a Ministerstvem spravedlnosti dosud nedošlo.
23. Závěrem žalovaný doplnil, že služební poměr státního zaměstnance končí dnem 31. prosince kalendářního roku, v němž státní zaměstnanec dovršil věk 70 let. Z tohoto ustanovení a contrario vyplývá faktická nemožnost přijetí do služebního poměru u žadatele, který již 70 let dosáhl (resp. 70 let dosáhne na konci příslušného kalendářního roku) – je totiž zcela nelogické, aby byl přijat do služebního poměru žadatel, který by v okamžiku přijetí do služebního poměru zároveň splňoval podmínku pro skončení svého služebního poměru. Žalobce dosáhl 70 let již ke dni 10. 10. 2022, což mu v současnosti přijetí do služebního poměru znemožňuje.

V. První posouzení věci Městským soudem v Praze

24. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
25. Při jednání konaném dne 13. 12. 2023 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.
26. Žalobce uvedl, že v související pracovněprávní věci došlo dne 12. 12. 2023 k uzavření Dohody o rozvázání pracovního poměru a Dohody o narovnání mezi ním a Ministerstvem spravedlnosti (dále též jen „Dohoda“), kterou předložil soudu a navrhl, aby ji soud provedl k důkazu. Žalobce dále poznamenal, že rozhodnutí o organizační změně hovoří pouze o zrušení jakýchsi míst v odboru dohledu, nikoli o místě, na němž byl zařazen žalobce podle pracovní smlouvy ze dne 18. 3. 2005 a jejích dodatků.

27. Soud provedl důkaz listinou označenou *Dohoda o rozvázání pracovního poměru / Dohoda o narovnání*, z níž zjistil, že dne 12. 12. 2023 uzavřeli žalobce jako zaměstnanec a Ministerstvo spravedlnosti jako zaměstnavatel dohodu o skončení pracovního poměru a narovnání, kterou ujednali, že pracovní poměr žalobce k Ministerstvu spravedlnosti založený pracovní smlouvou ze dne 18. 3. 2005 skončí dohodou ke dni 31. 12. 2023, a to z důvodu nadbytečnosti podle § 52 písm. c) zákoníku práce. Strany dále ujednaly, že Ministerstvo spravedlnosti uhradí žalobci z důvodu dříve neplatně rozvázaného pracovního poměru plnění specifikované v Dohodě. Strany rovněž ujednaly, že od uzavření Dohody do skončení pracovního poměru, tj. do 31. 12. 2023, je žalobce tzv. na překážkách a náleží mu náhrada platu. Žalobce se Dohodou zavázal, že vezme zpět žaloby vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2, tj. žalobu na určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru vedenou pod sp. zn. 43C 49/2020 a také žalobu na zaplacení náhrady v penězích vedenou pod sp. zn. 43C 96/2021.
28. Další dokazování soud pro nadbytečnost neprováděl, neboť se *v rozsahu relevantním pro rozhodnutí* jednalo o listiny, které jsou součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí obligatorně vychází. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
29. Žalobce závěrem uvedl, že řízení před správními orgány bylo stíženo vadami, které se projevíly v zákonnosti napadeného rozhodnutí a navrhnul, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí pro jejich nezákonnost zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
30. Žalovaný závěrem shrnul, že pro účely řízení před služebním orgánem bylo rozhodné pouze to, zda žalobce byl ke dni 1. 7. 2015 zařazen na konkrétním služebním místě a vykonával činnosti podle § 5 zákona o státní službě. Vzhledem k tomu, že tato podmínka nemohla být v případě žalobce splněna, neboť jeho pracovní místo bylo z organizačních důvodů zrušeno, nemohl být žalobce do služebního poměru přijat. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
31. Při prvním posouzení věci se soud nejprve věnoval námitce, kterou žalobce zpochybňoval přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
32. Správní soudy v minulosti nesčetněkrát judikovaly, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat.
33. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63, č. 1112/2007 Sb. NSS), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.

34. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.
35. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64. Uvedený přístup vychází rovněž z ustálené rozhodovací praxe Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, nález Ústavního soudu ze dne 14. 10. 1999, sp. zn. III. ÚS 35/99, či nález Ústavního soudu ze dne 29. 3. 2011, sp. zn. III. ÚS 3606/10).
36. Městský soud dospěl k závěru, že v posuzované věci žádná z výše naznačených skutečností, která by vedla k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nastala. Soud ověřil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí prezentoval své závěry způsobem, jenž nebrání jejich věcnému přezkumu soudem v tomto řízení a dostal v tomto ohledu veškerým relevantním zákonným a navazujícím judikatorním východiskům přezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou seznatelné důvody, pro které žalovaný neshledal za naplněné podmínky pro přijetí žalobce do služebního poměru, jakož i úvahy, jimiž byl při posouzení jednotlivých zákonných hledisek ve svých závěrech veden. To, jak správní orgány skutková zjištění, k nimž dospěly, následně vyhodnotily, je pak již otázkou právního hodnocení věci. Napadené rozhodnutí tak v daném směru není zatíženo vadami, které by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost, resp. které by bránily jeho věcnému přezkumu ze strany soudu, neboť je zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel a jak jej právně posoudil. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto soud neshledal důvodnou.
37. Rovněž žalobní námitky procesního charakteru (*žalobní námitka druhá a třetí*), kterými žalobce namítal jednak pochybení služebního orgánu vztahující se k výsledku svědků a jednak vady v doručování, neshledal soud důvodnými. Jakkoliv k výsledku některých z navrhaných a předvolaných svědků skutečně nedošlo, není povinností správních orgánů provést všechny žalobcem navržené důkazy (ve smyslu § 52 správního řádu). Pokud tedy služební orgán měl za to, že z provedeného dokazování již zjistil skutkový stav v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí ve věci, nemohlo samotné neprovedení výsledku některých z navržených svědků založit nezákonnost napadeného rozhodnutí. V této souvislosti lze poukázat na § 3 správního řádu, podle kterého správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci v nezbytném rozsahu a nebyly o něm důvodné pochybnosti. Zároveň ale nesmí jít o libovůli správního orgánu v otázce provedení či neprovedení účastníky řízení navržených důkazů – tak tomu ovšem v nyní posuzované věci nebylo, neboť jak služební orgán, tak žalovaný se problematikou výsledků svědků podrobně zabývali a své postupy náležitě odůvodnili.

38. Ve vztahu k obecně formulované žalobní námitce směřující proti vadám doručování soud připomíná, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Soud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobce domýšlet či dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2021, č. j. 1As 475/2020-37). Jediná konkrétní nesrovnalost, kterou žalobce příkladmo identifikoval, a to nesrovnalost v doručování písemnosti č. j. MSP-7/2015-OP-STS/159 a č. j. MSP-7/2015-OP-STS/160, byla služebním orgánem objasněna. Ze spisového materiálu soud ověřil, že se jednalo toliko o nesrovnalost v označení písemnosti, která však neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (viz též podrobné vysvětlení nesrovnalosti na straně 10 a 11 napadeného rozhodnutí). K požadavku žalobce na přezkum celého spisového materiálu v otázce doručování proto soud uvádí, že neshledal žádné pochybení, o kterém by byl povinen rozhodnout bez konkrétní námitky žalobce. Obecně formulovanou námitkou žalobce se proto soud s ohledem na zásadu dispoziční podrobněji nezabýval.
39. Při prvním posouzení věci se soud dále zabýval otázkou zákonnosti napadeného rozhodnutí v návaznosti na *první žalobní námitku*, vztahující se k organizační změně přijaté v roce 2013 ministryní spravedlnosti, v jejímž důsledku mělo být dle služebního orgánu pracovní místo žalobce zrušeno, a shledal ji důvodnou. Rozsudkem ze dne 20. 12. 2023, č. j. 9Ad 3/2020 – 94, proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (dále jen „první rozsudek městského soudu“).
40. Podle závěrů městského soudu k posouzení první žalobní námitky, tak jak byly shrnuty v prvním rozsudku, nebylo úkolem služebních orgánů v řízení o žalobcově Žádosti hodnotit zákonnost pracovněprávních úkonů, které ministerstvo jako zaměstnavatel učinilo vůči žalobci před účinností zákona o státní službě (jak služební orgány správně tvrdily); bylo na žalobci, posouzení dopadů přijaté organizační změny do žalobcova pracovněprávního postavení a následného splnění podmínek pro přijetí do služebního poměru však měla zásadní význam dohoda o narovnání, kterou ministerstvo uzavřelo se žalobcem v prosinci 2023. Protože tu byla zjevná souvislost mezi rozhodnutím o nepřijetí do služebního poměru (2019) a organizační změnou (2013), v jejímž důsledku mělo být žalobcovo pracovní místo zrušeno (a která byla důvodem výpovědi pro nadbytečnost), považoval městský soud za nutné odhlédnout od pravidla, podle něž *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu* (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a zabýval se obsahem uzavřené dohody a jejími důsledky pro rozhodnutí o nepřijetí žalobce do služebního poměru. V citované dohodě z prosince 2023 si žalobce jako zaměstnanec a ministerstvo jako zaměstnavatel ujednali, že žalobcův pracovní poměr u ministerstva skončí dohodou ke konci roku 2023, a to z důvodu nadbytečnosti podle § 52 písm. c) zákoníku práce. Kvůli dříve neplatně skončenému pracovnímu poměru se ministerstvo zavázalo uhradit určité plnění a do konce roku žalobci poskytnout náhradu platu. Pokud podle uzavřené Dohody ze dne 12. 12. 2023 žalobcův pracovní poměr (ještě i v roce 2023) nadále trval a jeho skončení bylo ujednáno až ke dni 31. 12. 2023, bylo dle závěru soudu z logiky věci prakticky vyloučeno, aby na žalobce dopadly důsledky organizační změny z roku 2013, proti nimž podanou žalobou v pracovněprávním sporu rovněž brojil. Vzhledem k obsahu předmětné Dohody, která objasňuje stav věci zpětně ke dni vydání

napadeného rozhodnutí, nemohlo být pracovní místo žalobce zrušeno organizační změnou provedenou rozhodnutím ministryně č. 15 /2013 a č. 16/2013, kterou došlo s účinností od 15. 10. 2013 ke zrušení organizačního útvaru 314 Oddělení stížností a následně ke zrušení 9 funkčních míst v organizačním útvaru 310 (Odbor dohledu), neboť důvody nadbytečnosti podle § 52 písm. c) zákoníku práce nastanou v případě žalobce až ke dni 31. 12. 2023. Tyto skutečnosti podle městského soudu nutně vyvolaly pochybnosti o tom, zda v době výpovědi z pracovního poměru nebyly činnosti vykonávané žalobcem na údajně zrušeném pracovním místě pro ministerstvo stále nebo znovu potřebné (a jako takové byly vykonávány jinými zaměstnanci v jiném organizačním uspořádání). V § 5 zákona o státní službě je upraven výčet činností či oblastí, které služba zahrnuje. Pracovní činnosti, které měl žalobce podle pracovní smlouvy (resp. jejích změn) vykonávat v odboru dohledu, těmito činnostem odpovídaly. Na začátku července 2015 nabyla účinnosti první systemizace služebních míst, což v praxi znamenalo, že dosavadní zaměstnanci, jejichž pracovní zařazení odpovídalo výkonu služby podle § 5 zákona o státní službě, mohli být přijati do služebního poměru na stejné či obdobné místo. Šlo o tzv. „překlopení“ tehdejších pracovních vztahů do vztahů služebních. I žalobce usiloval o přijetí do služebního poměru právě s odkazem na § 190 zákona o státní službě, který popsané „překlopení“ upravoval. Podle jeho odstavce 4 zanikl pracovní poměr zaměstnance, který nepožádal o přijetí do služebního poměru, ze zákona ke konci června 2017. Z dílčí úpravy v odstavci 5 pak vyplývá, že ten, kdo nebyl přijat do služebního poměru pro nesplnění podmínek podle § 25 odst. 1 zákona o státní službě, se „vrací“ do situace, jako by o „překlopení“ nepožádal. Přestože je tato úprava kusá, je třeba ji podle městského soudu vztáhnout i na ty zaměstnance (včetně žalobce), kteří požádali o „překlopení“, ale řízení o jejich žádosti neskončilo rozhodnutím o přijetí do služebního poměru, ale ani zamítnutím žádosti pro nesplnění podmínek dle § 25 odst. 1 zákona o státní službě. Pokud by tedy organizační změna v roce 2013 dopadala na žalobcův pracovní vztah a pracovní místo, na kterém byl naposledy zařazen, bylo rozhodnutím ministryně č. 16/2013 zrušeno, musel by pracovní vztah skončit ze zákona nejpozději s koncem června 2017, což vzhledem k obsahu uzavřené dohody z prosince 2023 nenastalo. Pokud se ovšem organizační změna na žalobcovo pracovní místo nevztahovala, mělo být toto místo převedeno v rámci první systemizace na místo služební. Městský soud proto v rámci prvního posouzení věci ponechal na nejvyšším státním tajemníkovi, aby se v důsledku toho, že žalobcův pracovní vztah podle dohody trval až do konce roku 2023, znovu zabýval tím, co bylo žalobcovou pracovní náplní a jak se organizační změna v roce 2013 dotkla jeho místa a zařazení do příslušného odboru a oddělení. Sám městský soud přitom ze spisu nezjistil, že by žalobcovo pracovní místo bylo touto organizační změnou dotčeno. Rozhodnutím č. 15/2013 totiž ministryně změnila organizační řád ministerstva tak, že zrušila oddělení stížností. Rozhodnutím č. 16/2013 pak bylo v odboru dohledu zrušeno devět funkčních míst, podle organigramu (tj. organizačního schématu) právě v oddělení stížností (č. 314). Z žalobcovy pracovní dokumentace ale neplyne, že byl zařazen v tomto oddělení; naopak z ní vyplývá, že sice byl naposledy zařazen v odboru dohledu, ale v jiném oddělení (č. 315).

VI. Kasační stížnost žalovaného a její posouzení Nejvyšším správním soudem

41. První rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2023, č. j. 9 Ad 3/2020 – 94, byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“) ze dne 20. 12. 2024, č. j. 10 Ads 31/2024 - 41, a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení (dále jen „první zrušující rozsudek NSS“).

42. V prvním zrušujícím rozsudku se NSS zabýval otázkou, zda pracovní místo žalobce coby bývalého úředníka na Ministerstvu spravedlnosti bylo, či nebylo zrušeno v důsledku organizační změny přijaté v roce 2013; zda poté žalobce měl, či neměl nárok na přijetí do služebního poměru na základě první systemizace; a jaký vliv na to měla dohoda, kterou s ministerstvem uzavřel v roce 2023 a která vedla ke konci pracovněprávního sporu o platnost výpovědi z důvodu nadbytečnosti. Dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost žalovaného, kterou žalovaný brojil proti meritorním závěrům městského soudu ve vztahu k první žalobní námitce, je důvodná. NSS uzavřel, že bylo-li pracovní místo žalobce už v roce 2013 zrušeno a žalobce současně nebyl přerazěn na jiné konkrétní pracovní místo, na kterém by vykonával činnosti podle § 5 zákona o státní službě a se kterým by poté první systemizace počítala jako s místem služebním, neměl nárok na přijetí do služebního poměru podle § 190 odst. 1 zákona o státní službě.

VII. Řízení u Městského soudu v Praze po prvním zrušujícím rozsudku NSS

43. Vázán právním názorem NSS vysloveným v prvním zrušujícím rozsudku ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s., městský soud znovu přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
44. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť vycházel z toho, že souhlas účastníků s projednáním a rozhodnutím věci bez jednání byl v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. presumován. Soud totiž poté, co mu byla věc vrácena k dalšímu řízení po prvním zrušujícím rozsudku NSS, jak žalobce, tak i žalovaného vyzval dle § 51 odst. 1 s. ř. s. ke sdělení, zda s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasí, přičemž ani jeden z účastníků podle obsahu soudního spisu na výzvu nereagoval. Žalobcův přípis ze dne 6. 2. 2025, kterým žádal o nařízení ústního jednání ve věci, se totiž v soudním spisu sp. zn. 9Ad 3/2020 v okamžiku rozhodování soudu nenacházel, neboť podatelna městského soudu jej mylně zařadila do spisu vedeného v jiné žalobcově věci.
45. Městský soud v rámci druhého posouzení věci opětovně dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není zatíženo vadami, které by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost, a nezjistil ani jiné důvody spočívající ve vadách řízení, které by bránily přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu namítaných žalobních bodů.
46. Vázán závěry prvního zrušujícího rozsudku NSS městský soud následně neshledal důvodnou *první žalobní námitku*, vztahující se k organizační změně přijaté v roce 2013 ministryní spravedlnosti, v jejímž důsledku mělo být dle služebního orgánu pracovní místo žalobce zrušeno.
47. Již v rámci prvního posouzení věci městský soud nepřisvědčil ani žalobním námitkám procesního charakteru (*žalobní námitka druhá a třetí*), kterými žalobce namítal jednak pochybení služebního orgánu vztahující se k výsledku svědků a jednak vady v doručování. Při druhém posouzení věci soud na svých závěrech ve vztahu k těmto námitkám setrval. Soud na okraj poznamenává, že v rámci prvního projednání věci bylo k žádosti žalobce nařízeno ústní jednání, při kterém měl žalobce možnost se v celém rozsahu, tedy i k žalobním námitkám procesního charakteru, vyjádřit. Přestože tedy při druhém posouzení

věci soud na základě obsahu soudního spisu rozhodl bez nařízení jednání, na svých závěrech ohledně druhé a třetí žalobní námitky, k nimž dospěl v předchozí fázi řízení, ničeho neměnil.

48. Z uvedených důvodů městský soud rozsudkem ze dne 31. 3. 2025, č. j. 9 Ad 3/2020-143, žalobu jako nedůvodnou zamítl (dále jen „druhý rozsudek městského soudu“).

VIII. Kasační stížnost žalobce a její posouzení Nejvyšším správním soudem

49. Druhý rozsudek městského soudu byl ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2025, č. j. 10 Ads 99/2025 - 60 (dále též „druhý zrušující rozsudek NSS“) a věc byla městskému soudu vrácena k dalšímu řízení. NSS předeslal, že *„byť senát městského soudu rozhodující v této věci nevěděl, že žalobce s rozhodnutím bez jednání nesouhlasí, nic to nemění na tom, že rozhodl bez jednání, aniž pro to byly splněny podmínky (podle § 51 odst. 1 s. ř. s.).“* Ve druhém zrušujícím rozsudku NSS dospěl k závěru, že rozhodnutí bez jednání, aniž by s tím účastníci souhlasili, je v daném případě procesní vadou (konkrétně porušením § 49 odst. 1 s. ř. s.), která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť všechny rozhodné otázky dosud nebyly Nejvyšším správním soudem plně vyřešeny. Žalobce totiž v žalobě nevznesl jen námitky k věci samé, ale namítal i několik různých vad řízení před služebními orgány (vady související s důkazními návrhy a se samotným dokazováním, vady při doručování). Těmi se NSS v prvním zrušujícím rozsudku vůbec nezabýval. Na základě kasační stížnosti žalovaného totiž řešil právě a jen věcnou podstatu sporu. Rozhodné otázky tedy *bezezbytku* neposoudil (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. IV. ÚS 786/08).

IX. Řízení u Městského soudu v Praze po druhém zrušujícím rozsudku NSS

50. Vázán právním názorem NSS vysloveným ve druhém zrušujícím rozsudku ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s., městský soud ve věci nařídil jednání na den 28. 11. 2025.
51. Žádosti žalobce o odročení jednání, doručené soudu dne 26. 11. 2025 v 15:41 hod., soud nevyhověl, a to s ohledem na stáří projednávané věci a délku řízení, jakož i s ohledem na skutečnost, že osobní přítomnosti žalobce u jednání nebylo třeba, neboť soud vyhověl návrhu žalobce a ustanovil mu pro řízení před soudem advokáta, který je s jeho věcí plně obeznámen. Soud ostatně žalobce k jednání ani samostatně nepředvolával. Nadto soud připomíná, že se jednalo již o druhou žádost zástupce žalobce odůvodněnou lázeňským pobytem žalobce (nadto nedoloženou), a bylo proto na žalobci samotném, pokud na projednání věci při jednání před soudem trval, aby si nástup na lázeňský pobyt korigoval dle termínu nařízeného jednání, který mu byl znám již ode dne 14. 10. 2025.
52. Při jednání konaném dne 28. 11. 2025 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.
53. Zástupce žalobce uvedl, že žalobce akceptuje důvod, pro který nebylo jeho žádosti o odročení jednání vyhověno. Dále se zástupce žalobce opětovně vymezil proti závaznému názoru NSS ohledně podstaty celé věci. Dle mínění žalobce dochází k akceptaci právního stavu, který byl vyvolán na Ministerstvu spravedlnosti. Žalobce v dobré víře podepsal dohodu o skončení pracovního poměru, následně ale NSS dospěl k závaznému právnímu názoru, že se žalobce vzdal svého práva na přezkum ukončení pracovního poměru před soudem. Žalobce má dále za to, že v řízení před správním orgánem mělo dojít k výslechu jím navržených svědků, zejména H. V. Její názor by totiž mohl mít vliv na podstatu samotné

věci, zejména na posouzení otázky, na jakém služebním místě byl žalobce vůbec zařazen. Zástupce žalobce následně odkázal na body 33 až 35 žaloby a žádal, aby byly soudem podrobně posouzeny.

54. Žalovaný uvedl, že se ztotožňuje se závěry vyslovenými v prvním zrušujícím rozsudku NSS, jakož i se závěry obsaženými v druhém (zamítavém) rozsudku městského soudu, který byl Nejvyšším správním soudem zrušen toliko pro formální vadu řízení. Žalovaný rovněž poznamenal, že žalobce se proti závěrům soudu ve vztahu k žalobním námitkám procesního charakteru, tak jak tyto byly vypořádány již při prvním posouzení věci, v rámci prvního kasačního řízení nikterak nevymezil, když ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného uvedl, že se s prvním rozsudkem městského soudu ztotožňuje, což znamená, že se ztotožnil i s vypořádáním procesních námitek. Žalovaný dále poukázal na rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2025, č. j. 7Afs 104/2024 – 54, který se vztahuje k obecné žalobní argumentaci, tak jak ji žalobce uplatnil ve třetí žalobní námitce.
55. Zástupce žalobce závěrem shrnul, že řízení před správními orgány bylo stíženo vadami a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
56. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu opětovně zamítl.
57. Soud v projednávané věci vyšel z podkladů obsažených ve správním spise, které pro posouzení a rozhodnutí věci shledal dostatečnými. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Ve vztahu k listinám předloženým žalobcem při jednání dne 13. 12. 2023 soud na tomto místě toliko opakuje, že další dokazování pro nadbytečnost neprováděl, neboť se *v rozsahu relevantním pro rozhodnutí* jednalo o listiny, které jsou součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí obligatorně vychází (viz pracovní smlouva z roku 2005, dohoda o změně z roku 2010, rozhodnutí ministryně č. 16/2013 a několik organigramů z období od září 2013 do dubna 2015). Další žalobcem předložené listiny neshledal soud pro posouzení věci relevantními (viz informace pro paní ministryni čj. 32/2013-OP-ORG/1; čj. 32/2013-OP-ORG/3; a čj. 1/2013-OD-ORG/37), a tudíž z nich žádné závěry nevyvozoval. Soud rovněž neopakoval důkaz listinou označenou *Dohoda o rozvázání pracovního poměru / Dohoda o narovnání*, který provedl při jednání dne 13. 12. 2023, neboť - stejně jako v případě ostatních žalobcem označených listinných důkazů - i v tomto případě jde o důkaz vztahující se k posouzení věcné podstaty sporu (první žalobní námitky), kde je soud vázán právním názorem vysloveným NSS v prvním zrušujícím rozsudku.
58. Z důvodu nadbytečnosti nepřistoupil soud ani k dokazování výsledkem žalobcem navržených svědků J. Ch. a H. V. K žalobcovu důkaznímu návrhu výsledkem bývalého ministra a poslance J. Ch., který by podle žalobce coby zpravodaj zákona o státní službě mohl přispět ke správnému výkladu § 5 tohoto zákona, se vyjádřil již i NSS ve druhém zrušujícím rozsudku. Tento důkaz by i dle náhledu NSS byl nadbytečný, resp. pro rozhodnutí v této věci neužitečný, a to z více důvodů. Jednak v celém řízení nebyl spor přímo o výklad § 5 zákona o státní službě: sporné bylo to, kam byl žalobce zařazen před organizační změnou ze září 2013 a zda tato změna dopadala i na jeho tehdejší pracovní místo. Jednak – a to už je poznámka obecnější – žalobce nevysvětlil (a soudu to není zřejmé), jakou konkrétní skutkovou informaci by svědek mohl soudu dodat. Svědci totiž mají vypovídat o skutkových okolnostech, které vnímali svými smysly, a naopak není jejich úkolem poskytovat soudu svůj výklad či zamýšlený obsah (připravovaných) právních norem.

59. Obdobné důvody nadbytečnosti platí i pro žalobcův důkazní návrh výsledkem H. V., jejíž výpověď mohla mít dle žalobce vliv na podstatu samotné věci, zejména na posouzení otázky, na jakém služebním místě byl žalobce na Ministerstvu spravedlnosti vůbec zařazen. Soud opakovaně připomíná, že je v dalším posouzení věci vázán právním názorem NSS, který již v prvním zrušujícím rozsudku vyřešil věcnou podstatu celého sporu. Závěry, k nimž NSS dospěl, jsou pro městský soud závazné, a městský soud v tomto ohledu nemá žádný prostor pro vlastní uvážení. Soud proto žádné důkazní návrhy směřující do věcné podstaty sporu neprováděl, neboť je vyhodnotil jako nadbytečné.
60. Městský soud i v rámci třetího posouzení věci dospěl opětovně k závěru, že napadené rozhodnutí není zatíženo vadami, které by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost (viz podrobněji shora body 31 až 36). Ostatně ani Nejvyšší správní soud, který se v rámci prvního kasačního řízení zabýval věcnou podstatou sporu, neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným a stejně jako městský soud nezjistil ani jiné důvody spočívající ve vadách řízení, které by bránily přezkoumání napadeného rozhodnutí v rozsahu namítaných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009–84).
61. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
62. Pracovní poměr žalobce k Ministerstvu spravedlnosti vznikl na základě pracovní smlouvy č. j. 162/2005-OPZZ.P ze dne 18. 3. 2005 ke dni 1. 4. 2005. Pracovní poměr žalobce byl uzavřen na dobu neurčitou. Žalobce byl pracovně zařazen do *odboru dohledu a stížností, oddělení civilního dohledu* ve 13. platové třídě se sjednaným druhem práce s nejdůležitější pracovní činností „*Posuzování návrhů právních předpisů s celostátní působností, analýza právního a skutkového stavu*“. S účinností od 1. 2. 2010 došlo na základě dohody o změně pracovní smlouvy ze dne 20. 1. 2010, č. j. 8/2010-OP-OS/48 (ve spojení se schváleným návrhem na provedení změn ze dne 19. 1. 2010 a popisem pracovního místa) k zařazení žalobce do 14. platové třídy, funkce: odborný referent v *útvaru 310 – odbor dohledu, oddělení 315*, se sjednaným druhem práce v nejdůležitější pracovní činnosti „*Tvorba návrhů koncepčně nových právních předpisů s celostátní působností nebo právních úprav věcí dosud zákony neupravených nebo jejich komplexní posuzování v připomínkovém řízení nebo zpracování zásadních komplexních stanovisek k těmto předpisům*.“
63. Rozhodnutí ministryně spravedlnosti č. 15/2013 ze dne 9. 10. 2013 o změně organizačního řádu Ministerstva spravedlnosti č. j. 18/2012-OP-ORG ze dne 27. 7. 2012, ve znění pozdějších předpisů, potvrzuje, že dle čl. I změnila ministryně ustanovení odd. III. Organizační uspořádání a struktura řízení ministerstva tak, že dle bodu 1) v čl. 6 v Organizačních útvarech ministerstva je uvedeno pod bodem 1 *Organizační útvar 314 Oddělení stížností se zrušuje*. Současně došlo k převedení zredukované agendy stížností do organizačního útvaru Oddělení zvláštních kontrol tehdejšího odboru Vězeňství a Probační a mediační služby. Rozhodnutí ministryně spravedlnosti č. 15/2013 nabylo účinnosti dne 15. 10. 2013.
64. Rozhodnutím ministryně spravedlnosti č. 16/2013 ze dne 11. 10. 2013 bylo v návaznosti na změnu organizačního řádu s účinností od 15. 10. 2013 v *organizačním útvaru Odbor dohledu (310)* zrušeno 9 funkčních míst. Všechna pracovní místa v tomto organizačním útvaru byla zrušena bez náhrady a všichni zaměstnanci se stali nadbytečnými.
65. V období od 17. 10. 2013 do 15. 7. 2015 byl žalobce v pracovní neschopnosti.

66. Dne 3. 7. 2015 požádal žalobce o přijetí do služebního poměru a zařazení na služební místo podle § 23 odst. 1 a § 193 odst. 1 zákona o státní službě. K Žádosti doložil čestné prohlášení o svéprávnosti, čestné prohlášení o bezúhonnosti a čestné prohlášení o neexistenci překážek přijetí do služebního poměru. V Žádosti žalobce označil služební místo takto: „*referent v odboru justičního dohledu v platové třídě 14, který vykonává dohledovou činnost nad soudy a státními zastupitelstvími, svěřenou Ministerstvu spravedlnosti zvláštním právním předpisem. Druh nejnáročnější vykonávané činnosti: komplexní posuzování koncepčně nových právních předpisů s celostátní působností nebo právních úprav věcí dosud zákony neupravených v připomínkovém řízení a zpracovávání zásadních komplexních stanovisek k těmto předpisům.*“ Mělo se jednat o služební místo v odboru justičního dohledu v oddělení justičního dohledu (oddělení č.312).
67. Dne 16. 7. 2015 vydal služební orgán usnesení č. j. MSP-7/2015-OP-STS/4, kterým řízení o Žádosti zastavil podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu z důvodu zjevné právní nepřipustnosti uvedené žádosti (dále jen „usnesení o zastavení řízení“).
68. V období od 15. 9. 2015 do 25. 9. 2015 byl žalobce hospitalizován v nemocnici. Dne 25. 9. 2015 byla žalobci doručena výpověď z pracovního poměru ze dne 2. 9. 2015, č. j. MSp 8/2015-OP-OS/780. Výpověď byla žalobci dána pro nadbytečnost podle § 52 písm. c) zákoníku práce v důsledku zrušení organizačního útvaru oddělení stížností v odboru dohledu včetně všech pracovních míst v tomto útvaru, a to na základě rozhodnutí ministryně spravedlnosti o organizační změně č. 15/2013 a 16/2013 s účinností od 15. 10. 2013.
69. Následně vydal žalovaný k odvolání žalobce dne 30. 9. 2015 rozhodnutí č. j. MV-143456-2/OSK-2015, kterým usnesení o zastavení řízení zrušil, neboť služební orgán měl dle názoru žalovaného Žádot žalobce věcně posoudit a učinit závěr, zda žalobce splňuje či nesplňuje podmínky pro přijetí do služebního poměru a zařazení na služební místo.
70. Dne 14. 10. 2015 žalobce požádal o nástup na dovolenou na zotavenou za kalendářní rok 2013, 2014 od 15. 10. 2015 do 4. 11. 2015 včetně. Dne 22. 10. 2015 žalobce převzal výpověď z pracovního poměru ze dne 22. 10. 2015, č. j. MSp 8/2015-OP-OS/780, obsahově totožnou s výpovědí ze dne 2. 9. 2015.
71. Dne 25. 7. 2019 bylo vydáno rozhodnutí služebního orgánu o zamítnutí Žádosti žalobce, č. j. MSP-7/2015-OP-STS/180 (prvostupňové rozhodnutí).
72. Následně Obvodní soud pro Prahu 2 rozsudkem ze dne 5. 4. 2019, č. j. 43 C 36/2016 – 484, určil, že výpověď z pracovního poměru č. j. MSp 8/2015-OP-OS/780 ze dne 2. 9. 2015 a výpověď z pracovního poměru č. j. MSp 8/2015-OP-OS/780 ze dne 22. 10. 2015 jsou neplatné, neboť byly žalobci doručeny v ochranné době. Městský soud v Praze rozsudek soudu I. stupně potvrdil (viz rozsudek ze dne 11. 9. 2019, č. j. 23 Co 254/2019–533).
73. Proti nové výpovědi z pracovního poměru, totožného obsahu jako výpovědi ze dne 2. 9. 2015 a 22. 10. 2015, která byla žalobci dána v roce 2020, se žalobce opětovně bránil podáním žaloby na určení neplatnosti výpovědi. Řízení bylo vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 43 C 49/2020. Dne 12. 12. 2023 uzavřeli žalobce jako zaměstnanec a Ministerstvo spravedlnosti jako zaměstnavatel *Dohoda o rozvázání pracovního poměru / Dohoda o narovnání*, kterou ujednali, že pracovní poměr žalobce k Ministerstvu spravedlnosti, založený pracovní smlouvou ze dne 18. 3. 2005, skončí dohodou ke dni 31. 12. 2023, a to z důvodu nadbytečnosti podle § 52 písm. c) zákoníku práce (dále jen „Dohoda“). Strany dále ujednaly, že Ministerstvo spravedlnosti uhradí žalobci z důvodu

dříve neplatně rozvázaného pracovního poměru plnění specifikované v Dohodě a že od uzavření Dohody do skončení pracovního poměru, tj. do 31. 12. 2023, je žalobce tzv. na překážkách a náleží mu náhrada platu. V návaznosti na uzavřenou Dohodu vzal žalobce žalobu ve věci sp. zn. 43 C 49/2020 zpět.

74. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.
75. Dle § 5 odst. 1 zákona o státní službě „[s]lužba zahrnuje a) přípravu návrhů právních předpisů a zajišťování právní činnosti, b) přípravu mezinárodních smluv a předpisů Evropské unie nebo jiné mezinárodní organizace, c) přípravu návrhů koncepcí, strategií a programů, d) řízení a usměrňování činnosti jiných správních úřadů, organizačních složek státu, které nejsou správními úřady, nebo orgánů veřejné moci, které nejsou správními úřady, e) vytváření a správu informačních systémů veřejné správy podle jiného zákona, s výjimkou provozních informačních systémů, f) státní statistickou službu, g) správu kapitoly státního rozpočtu vůči organizačním složkám státu a právníkům osobám, s výjimkou služebního úřadu, ve kterém je služba vykonávána, h) ochranu utajovaných informací, i) zabezpečování obrany státu, j) zajišťování vnitřního pořádku a bezpečnosti, k) obhajobu zahraničních zájmů České republiky a zájmů České republiky vyplývajících z jejího členství v Evropské unii nebo v jiné mezinárodní organizaci, l) přípravu nebo realizaci dotační politiky, m) přípravu nebo realizaci politiky výzkumu a vývoje, n) přípravu a provádění správních úkonů včetně kontroly, o) ochranu obyvatelstva, krizové řízení a integrovaný záchranný systém, p) zadávání veřejných zakázek, q) audit, r) zajišťování organizačních věcí služby a správy služebních vztahů a odměňování státních zaměstnanců, s) řízení činností uvedených v písmenech a) až r), t) přípravu a vypracování odborných věcných podkladů k činnostem uvedeným v písmenech a) až d), g), k) až n) a p), s výjimkou podkladů spočívajících ve fyzikálních měřeních, chemických rozborech nebo porovnávání a určování technických parametrů, u) přípravu k výkonu zahraniční služby.“
76. Dle § 23 odst. 1 zákona o státní službě „[d]o služebního poměru se osoba přijímá rozhodnutím služebního orgánu. Spolu s rozhodnutím o přijetí do služebního poměru rozhodne služební orgán o zařazení státního zaměstnance na služební místo nebo o jmenování státního zaměstnance na služební místo představeného.“
77. Dle § 190 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě „[d]osavadní zaměstnanec vykonávající činnosti podle § 5, který je ke dni 1. července 2015 v pracovním poměru na dobu neurčitou, má nárok být na základě systemizace podle § 184 odst. 1 přijat do služebního poměru na dobu neurčitou, jestliže má podle systemizace vykonávat činnosti podle § 5, [...]“
78. Dle § 190 odst. 2 zákona o státní službě „[p]racovní poměr dosavadního zaměstnance uvedeného v odstavci 1 trvá ode dne 1. července 2015 až do dne vzniku služebního poměru na dobu neurčitou; to nevylučuje skončení pracovního poměru podle pracovníněprávních předpisů i před vznikem služebního poměru.“
79. Ve věci jde o to, zda mělo ministerstvo přijmout žalobce do služebního poměru na základě přechodného ustanovení § 190 odst. 1 zákona o státní službě.
80. Městský soud předepisuje, že NSS již v prvním zrušujícím rozsudku vyřešil věcnou podstatu celého sporu – tedy zda žalobcovo pracovní místo na ministerstvu bylo či nebylo zrušeno v důsledku organizační změny přijaté v roce 2013; zda poté žalobce měl, či neměl nárok na přijetí do služebního poměru na základě první systemizace; a jaký vliv na to měla dohoda, kterou s ministerstvem uzavřel v roce 2023 a která vedla ke konci pracovníněprávního sporu o platnost výpovědi z důvodu nadbytečnosti. Jak následně NSS ve druhém zrušujícím

rozsudku zdůraznil, „žalobce tyto otázky mylně považuje za nevyřešené. Ve své replice převážně buď opakuje tytéž argumenty, které už dříve v řízení před soudy zazněly a které i NSS vzal při řešení těchto otázek ve svém předchozím rozsudku v úvahu, anebo zpochybňuje závěry, k nimž NSS tehdy dospěl. Ty jsou však pro městský soud závazné. V tomto ohledu tedy městský soud po vrácení věci k dalšímu řízení žádný prostor pro vlastní uvážení neměl (a ani mít nebude).“

81. Vázán závěry již prvního zrušujícího rozsudku NSS se městský soud následně znovu zabýval posouzením zákonnosti napadeného rozhodnutí v návaznosti na první žalobní námitku, vztahující se k organizační změně přijaté v roce 2013 ministryní spravedlnosti, v jejímž důsledku mělo být dle služebního orgánu pracovní místo žalobce zrušeno, a neshledal ji důvodnou.
82. Podle závěrů NSS již není sporné, zda žalobce v době rozhodování o jeho žádosti splňoval základní podmínku – že byl *dosavadní zaměstnanec*. Třikrát sice dostal výpověď z pracovního poměru, ale nikdy ne platně. Dvě výpovědi (ze září a října 2015) z důvodu nadbytečnosti, které ministerstvo dalo žalobci po jeho návratu z bezmála dva roky trvající pracovní neschopnosti, neobstály před civilními soudy, protože byly žalobci doručeny v ochranné době. Pracovněprávní spor o platnost třetí výpovědi (z roku 2020) skončil zpětvzetím žaloby; to navazovalo na dohodu mezi žalobcem a ministerstvem z prosince 2023, podle které měl žalobcův pracovní poměr u ministerstva skončit až k 31. 12. 2023.
83. NSS v odůvodnění prvního zrušujícího rozsudku dále uvedl, že „žalobce s ministerstvem sice ujednali, že žalobcův pracovní poměr skončí z důvodu nadbytečnosti až s koncem roku 2023, ale to samo o sobě nic nevypovídá o tom, zda v důsledku organizační změny bylo, či nebylo bez náhrady zrušeno žalobcovo pracovní místo. Toho se dohoda nijak nedotýká. Ani samotným přistoupením na dohodu ministerstvo neuznalo, že organizační změna na žalobce nedopadala. Leda tak uznalo, že ani třetí výpověď žalobci nedalo platně (a patrně přitom chtělo tento letitý zaměstnanecký spor jednou provždy nějak ukončit). Dohodou bylo postaveno najisto, že žalobce byl v době, kdy ministerstvo rozhodovalo o jeho žádosti o přijetí do služebního poměru, nadále zaměstnancem ministerstva.“ To však dle NSS ještě neznamená, že žalobce musel být přijat do služebního poměru na základě přechodného ustanovení § 190 odst. 1 zákona o státní službě. Další podmínkou podle tohoto ustanovení totiž je, že žádost podává zaměstnanec vykonávající činnosti podle § 5 tohoto zákona. Takový zaměstnanec má nárok na přijetí do služebního poměru *na základě systemizace podle § 184 odst. 1* (tedy na základě první systemizace po účinnosti zákona o státní službě).
84. NSS upozornil na komentářovou literaturu (Štípský, J.; Kaucký, J.: § 190. In: Pichrt, J.; Kaucký, J.; Kopecký, M. a kol. *Zákon o státní službě. Komentář*. 2. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2020), podle níže spojení „na základě systemizace“ lze vyložit dvojím způsobem. Autoři komentáře přitom dospívají k závěru, že zákonodárce patrně v zájmu právní jistoty zvolil variantu druhou (tedy že spojení „na základě systemizace“ má normativní význam a vyplývá z něj, že pro vznik služebního místa ze zákona není rozhodující jen to, zda se jedná o služební úřad a činnosti podle § 5 zákona o státní službě, ale i to, zda je konkrétní pracovní místo obsazeno ve schválené verzi první systemizace jako pracovní místo určené k „překlopení“), čemuž odpovídá i druhá systemizace (podle § 184 odst. 3 zákona o státní službě), která by měla směřovat ke sladění systemizace služebních míst s činnostmi podle § 5 zákona o státní službě, s katalogem činností (nařízení vlády č. 302/2014 Sb.), s obory služby (nařízení vlády č. 106/2015 Sb.; nyní č. 1/2019 Sb.) a s pravidly organizace (nařízení vlády č. 92/2015 Sb.). Jinými slovy tedy, služební místo, které nebylo zahrnuto do první systemizace, nevznikne, a nenastane tedy „překlopení“ dosavadního zaměstnance, i kdyby to činnosti

vykonávané na jeho pracovním místě odůvodňovaly. S tímto výkladem NSS vyslovil souhlas. Dle závěrů NSS „výklad dává smysl i s ohledem na další podmínku pro přijetí do služebního poměru podle § 190 odst. 1 zákona o státní službě: že dosavadní zaměstnanec má podle systemizace vykonávat činnosti podle § 5 [písm. b)]. Tato podmínka se sice zdá nadbytečná, neboť na systemizaci odkazuje už návětí § 190 odst. 1, ale potvrzuje výklad, že bez systemizovaného služebního místa nebylo možné vyhovět žádosti dosavadního zaměstnance o přijetí do služebního poměru. Z toho vyplývá, že účelem § 190 odst. 1 zákona o státní službě je (či spíše bylo) umožnit dosavadním zaměstnancům, kteří před účinností zákona o státní službě vykonávali činnosti odpovídající nově vymezenému pojmu „služba“ (§ 5), aby se z nich stali státní zaměstnanci, pokud takové činnosti měli podle systemizace, tedy na systemizovaném služebním místě, vykonávat i nadále. Nebylo-li však jejich pracovní místo systemizováno jako místo služební, nebylo co „překlápět“. To je i případ žalobce. Bylo-li jeho pracovní místo už v roce 2013 zrušeno a žalobce současně nebyl přeřazen na jiné konkrétní pracovní místo, na kterém by vykonával činnosti podle § 5 a se kterým by poté první systemizace počítala jako s místem služebním, neměl nárok na přijetí do služebního poměru podle § 190 odst. 1 zákona o státní službě. Na rozdíl od městského soudu přitom má NSS z obsahu spisu za to, že organizační změna přijatá v roce 2013 na žalobce dopadala a jeho původní pracovní místo skutečně bylo zrušeno.“ (podtržení doplněno soudem).

85. Ze skutečností, které vyplynuly ze správního spisu, jak je NSS rekapituloval v prvním zrušujícím rozsudku, dle jím vyslovených závěrů dále plyne, že „podle dohody o změně pracovní smlouvy sice měl být žalobce zařazen do oddělení č. 315, ale v době organizační změny, tedy o tři roky později, už byl zařazen právě do oddělení stížností (č. 314), které ministryně zrušila rozhodnutím č. 15/2013. Oddělení č. 315, které pro NSS zůstalo záhadou (ve spisu není ani zmínka o tom, jak se nazývalo a jaké úkoly na ministerstvu plnilo), tehdy podle organizačního řádu ministerstva už ani neexistovalo. Podle organigramu ze září 2013 byl žalobce v té době zařazen do oddělení stížností. To, že tam fakticky pracoval, ostatně sám jednou v žalobě uznává. Odkazuje totiž na e-mail pracovnice Kanceláře veřejného ochránce práv z konce září 2013 odeslaný tehdejšímu řediteli odboru dohledu a týkající se plánované reorganizace na ministerstvu, respektive záměru zrušit oddělení stížností. Tento e-mail žalobce označuje jako „značně očerňující oddělení, v němž pracoval“. Za těchto okolností není třeba trvat na doložení „řádného právního titulu“, který by svědčil o zařazení žalobce do oddělení č. 314 (byť je zarážející, že se služební orgány ani nepokusily vysvětlit, jak se stalo, že byl žalobce přeřazen do oddělení č. 314, a proč k tomu nejsou žádné pracovněprávní dokumenty). Navazujícím rozhodnutím č. 16/2013 pak ministryně zrušila devět funkčních míst. Tento počet odpovídal tomu, kolik zaměstnanců tehdy pracovalo právě na oddělení stížností (včetně žalobce). Z obou rozhodnutí posuzovaných v souvislosti je tedy zřejmý úmysl ministryně zrušit všechna funkční místa v oddělení stížností. Z popisu jednoho z devíti funkčních míst zrušených rozhodnutím č. 16/2013 [část 1), písm. g)], který přesně odpovídal charakteristice žalobcova pracovního místa po změně pracovní smlouvy, je pak zřejmý úmysl zrušit právě i žalobcovo místo.“
86. Jediné, co je dle NSS v rozporu s obsahem spisu, je „tvrzení služebních orgánů, že všechna funkční místa byla tehdy zrušena bez náhrady. Rozhodnutím č. 16/2013 totiž ministryně současně zřídila čtyři nová funkční místa v odboru vězeňství a Probační a mediační služby (č. 350 – jedno v 8. platové třídě s popisem odpovídajícím statistickým činností, tři v 11. platové třídě popsane jako „výkon komplexních právních činností, prošetřování způsobu vyřizování stížností a podnětů adresovaných Ministerstvu spravedlnosti včetně zastupování v soudních sporech“). Z organigramu z prosince 2013, tedy z doby po řešené organizační změně, je zřejmé, že tři zaměstnanci dříve zařazení do oddělení stížností byli nově zařazeni do oddělení zvláštních kontrol (č. 352 – K., B. a paní K.). Dále ministryně zřídila i jedno nové funkční místo v odboru

státního dohledu (č. 330 – ve 13. platové třídě s popisem „výkon komplexních právních činností v oboru státní správy ústředního správního úřadu, vypracovávání zásadních právních výkladů a stanovisek a stanovování obecných postupů aplikace právních předpisů včetně řešení věcně a právně složitých případů a zastupování v soudních sporech; tvorba koncepce oboru státní správy v působnosti ústředního správního úřadu“). Z organigramu pak vyplývá, že jedna další zaměstnankyně dříve zařazená do oddělení stížností byla nově zařazena do oddělení právnických profesí (č. 331 – V.). Zbývající zaměstnanci oddělení stížností včetně žalobce byli v organigramu zařazeni stále do tohoto oddělení. Pole znázorňující toto oddělení bylo – na rozdíl od ostatních – červeně vybarveno a za jmenovitý seznam zbývajících zaměstnanců přibyla poznámka „placeni průměrem“. Z toho vyplývá, že ne všechna pracovní místa v oddělení stížností byla zrušena bez náhrady. Proč právě žalobce byl jedním z referentů, který nebyl přeřazen jinam a kterému ministerstvo dalo výpověď jako nadbytečnému, je otázka. Hledání odpovědi na tuto otázku a posouzení důvodnosti výpovědi (či šířeji i dalších okolností přijetí organizační změny) však příslušelo civilním soudům, u kterých se žalobce měl bránit (a také bránil, jenže soudy se nikdy nedostaly k jádru věci – u prvních dvou výpovědí určily, že jsou neplatné kvůli neúčinnosti doručení; žalobu proti třetí výpovědi vzal žalobce zpět poté, co s ministerstvem uzavřel dohodu o narovnání).“

87. NSS nesouhlasil s městským soudem ani v tom, že pokud by organizační změna na žalobce dopadala, musel by jeho pracovní právní vztah skončit ze zákona nejpozději s koncem června 2017 (§ 190 odst. 4 zákona o státní službě), což vzhledem k obsahu uzavřené dohody nenastalo. Podle závěrů vyslovených v prvním zrušujícím rozsudku NSS „na žalobce jakožto na žadatele o přijetí do služebního poměru podle § 190 zákona o státní službě je totiž třeba vztáhnout odstavec 2 tohoto ustanovení, podle kterého platí, že pracovní poměr dosavadního zaměstnance uvedeného v odstavci 1 trvá ode dne 1. července 2015 až do dne vzniku služebního poměru na dobu neurčitou; to nevylučuje skončení pracovního poměru podle pracovní právních předpisů i před vznikem služebního poměru. O tom, že žalobce podmínky pro přijetí do služebního poměru podle § 190 nesplňoval, pravomocně rozhodly služební orgány až v roce 2019; do té doby na něj třeba bylo hledět tak, že je splňuje, a jeho pracovní poměr tak trval. V důsledku rušícího rozsudku městského soudu se v prosinci 2023 obnovil stav, který tu byl před pravomocným zamítnutím žalobcovy žádosti. Jeho pracovní poměr pak skutečně skončil až podle pracovní právních předpisů – dohodou.“
88. Již v rámci prvního posouzení věci městský soud nepřisvědčil ani žalobním námitkám procesního charakteru (žalobní námitka druhá a třetí), kterými žalobce namítal jednak pochybení služebního orgánu vztahující se k výsledku svědků a zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a jednak vady v doručování. Jelikož soud – stejně jako při druhém posouzení věci – neshledal žádný důvod, pro který by se od své předchozí argumentace mohl odchýlit, na své závěry uvedené shora v bodech 37 a 38 odkazuje.
89. Nad rámec argumentace uvedené shora pak městský soud dodává, že problematice zjišťování skutkového stavu potřebného pro rozhodnutí správního orgánu se ve své judikatuře mnohokrát věnoval i Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 2. 11. 2022, č. j. 8 As 64/2021-45, poukázal na to, že „v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu správní orgány při zjišťování skutkového stavu postupují tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Naplnění zásady materiální pravdy tedy vyžaduje, aby skutková stránka věci byla zjištěna dostatečně ve vztahu k řádnému posouzení zejména legality (zákonnosti), zákazu zneužití pravomoci a správní úvahy, proporcionality a ochrany dobré víry a předvídatelnosti

rozhodnutí správních orgánů (legitimního očekávání). Pouze při naplnění tohoto požadavku je možno skutkový stav považovat za dostatečně zjištěný.“ Současně doplnil, že „při hodnocení důkazů ve správním řízení se správní orgán řídí zásadou volného hodnocení důkazů, podle které pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přiblíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (srovnej § 50 odst. 4 správního řádu).“ Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 6. 1. 2022, č. j. 1 Azs 314/2021-47 vyslovil, že „[z]ásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v § 50 odst. 4 správního řádu, dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor dílčích informací, které nablíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru. Pokud správní orgán shledá, že navržený důkaz není způsobilý objasnit účastníkem rozporované okolnosti projednávaného případu, navržený důkaz neprovede; musí to však řádně zdůvodnit (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60).“

90. Jak plyne z obsahu správního spisu v posuzované věci, prvostupňové rozhodnutí služebního orgánu obsahuje zdůvodnění, proč žalobcem navržené důkazy (výslechem svědků H. V. a J. Ch.) nebyly provedeny. Služební orgán mimo jiné vyložil, že s ohledem na závěry z jediné dosud uskutečněné výpovědi žalobcem navrženého svědka Z. K., byl žalobce vyzván k označení skutečností, k nimž by se měli zbývající jím navržení svědci vyjádřit ve vztahu k předmětu řízení. Z realizovaného výsledku svědka Z. K. totiž nevyplynuly žádné nové rozhodné skutečnosti, které by ve smyslu § 3 správního řádu přispěly k objasnění stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Jelikož žalobce ve vyjádření ze dne 25. 8. 2017 uvedl, že předmětem výsledku navržených svědků H. V. a J. Ch. činí zejména otázku „*administrování, náběhy, připomínkování, vypořádání a přípravu podkladů pro aplikaci zákona č. 234/2014 Sb.*“, dospěl služební orgán k závěru, že výslech navržených svědků je pro objasnění stavu věci s ohledem na předmět řízení, kterým je naplnění podmínek pro přijetí žalobce do služebního poměru, nadbytečným. Služební orgán rovněž dospěl k závěru, že na základě vyjádření žalobce za účelem objasnění stavu věci provede výslech žalobcem navržené svědkyně M. G., ředitelky odboru rozvoje lidských zdrojů na Ministerstvu spravedlnosti, která se měla vyjádřit k otázce první systemizace od 1. 7. 2015 a k otázce, zda služební místo, na které žalobce žádal přijmout, při přípravě první systemizace existovalo. Služební orgán žalobce následně vyrozuměl, že výslech svědkyně M. G. se bude konat dne 16.1.2018. Služební orgán žalobci dále sdělil, že pokud by mu jeho zdravotní stav nebo s ním spojené okolnosti neumožňovaly účast na tomto jednání, může mu do 15.1.2018 písemně doručit seznam otázek, které mají být svědkyni položeny, a jeho vyjádření k žádosti o přijetí do služebního poměru. Služebnímu orgánu pak bylo dne 15. 1. 2018 doručeno podání žalobce z téhož dne označené jako „Urgentní omluva ke sp.zn. MSP-7/2015-OP-STS“, v němž žalobce uvedl, že měl v úmyslu zúčastnit se uvedeného výsledku svědkyně, ale vzhledem k doloženému zhoršení zdravotního stavu požaduje přesun tohoto jednání na pozdější termín, optimálně do druhého čtvrtletí roku 2018. Výslech svědkyně M. G. byl proveden dne 16. 1. 2018 bez přítomnosti žalobce, o čemž byl vyhotoven protokol, č.j. MSP-7/2018-OP/STS/108. S ohledem na neúměrnou délku trvání řízení, permanentně se opakující žádosti žalobce o odročení nařízených správních úkonů a možnosti, které služební orgán žalobci poskytl k uplatnění jeho práv včetně možného zaslání dotazů na svědkyni, tak služební orgán vyšel z obecného stanoviska, že ve výjimečných případech lze provést výslech svědka i bez osobní účasti účastníka řízení, který byl o výsledku řádně vyrozuměn;

v takovém případě musí být účastníkovi řízení zaslán protokol o výsledku svědka, k němuž má právo se vyjádřit. K výsledku svědkyně M. G. v nepřítomnosti žalobce došlo dne 16. 1. 2018, protokol o výsledku svědkyně byl žalobci zaslán dne 1. 2. 2018 společně s úplnou kopií správního spisu.

91. Žalovaný v napadeném rozhodnutí precizně popsal průběh řízení před služebním orgánem (viz strany 4 až 12 napadeného rozhodnutí) a následně dospěl k závěru, že služební orgán v prvostupňovém rozhodnutí řádně odůvodnil, proč nedošlo k výsledku dalších svědků navrhovaných žalobcem, tedy že tyto důkazní návrhy byly odmítnuty pro nadbytečnost vzhledem k tomu, že stav věci byl již bez důvodných pochybností zjištěn.
92. S argumentací služebního orgánu i žalovaného se městský soud ztotožňuje. Vzhledem k obsahu správního spisu pak nelze souhlasit ani s tvrzením žalobce, že mu nebylo umožněno prostudovat spis, vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí či navrhnout další svědky. Podle obsahu spisové dokumentace je naopak evidentní, že žalobce měl v průběhu řízení před služebním orgánem dostatečný prostor se seznámit se spisovým materiálem a k podkladům pro vydání rozhodnutí se vyjádřit, což v průběhu řízení ostatně několikrát učinil. Žalobce disponoval všemi relevantními podklady pro vydání rozhodnutí, neboť tyto mu byly v listinné podobě zaslány ze strany služebního orgánu dne 1. 2. 2018. Dne 4. 6. 2018 a 9. 8. 2018 mu pak byly zaslány dokumenty následně doplněné do spisu. Další dokumenty doplňované do spisu později byly žalobci známy, neboť se jednalo pouze o jeho podání a odpovědi služebního orgánu na tato podání. Žalobce byl rovněž opakovaně vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 24. 5. 2019 se žalobce dostavil na Ministerstvo spravedlnosti za účelem nahlížení do osobního spisu. Po seznámení se s osobním spisem mu bylo nabídnuto nahlédnutí do elektronické verze správního spisu k jeho žádosti o přijetí do služebního poměru a zařazení na služební místo, sp.zn. MSP-7/2017-OP-STS. Žalobce nahlédnutí do spisu odmítl s poukazem na časové důvody. Služební orgán tak nepostupoval v rozporu s právními předpisy, pokud prvostupňové rozhodnutí vydal poté, kdy se žalobce odmítl seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí, ačkoliv byl osobně přítomen v budově Ministerstva spravedlnosti.
93. Městský soud proto na podkladě obsahu spisového materiálu dospěl k závěru, že rozhodování správních orgánů bylo založeno na zjištěních, o kterých nebyly důvodné pochybnosti, přičemž skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn na základě listin, které byly založené ve spise, a na základě výpovědí svědků, kteří byli před služebním orgánem vyslechnuti. Rovněž městský soud byl ze shora popsaných skutkových zjištění již při prvním posouzení věci schopen vyjít, stejně tak z nich vyšel i Nejvyšší správní soud, který již v rámci prvního zrušujícího rozsudku vyřešil věcnou podstatu celého sporu.

X. Závěr a náklady řízení

94. Na základě shora uvedených skutečností při vázanosti právním názorem Nejvyššího správního soudu a závěry obou zrušujících rozsudků NSS městský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl, neboť nepřisvědčil žádné z žalobních námitek.
95. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.
96. Soudem ustanovenému zástupci žalobce náleží odměna za zastupování v rozsahu dvou úkonů právní služby (porada s klientem přesahující jednu hodinu a účast na jednání před

soudem) po 4 620 Kč za úkon (§ 7 bod 5, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. c), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif), včetně paušální náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Soud dodává, že porada s klientem byla doložena zápisem ze dne 10. 11. 2025, z něhož vyplývá její návaznost na průběh řízení. Zástupci žalobce (není plátcem DPH) tak náleží odměna v celkové výši 10 140 Kč, která mu bude vyplacena z účtu městského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§35 odst. 10 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. listopadu 2025

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu